

opmærksom paa, at af de Motiver, hvormed den højtærede Justitsminister ledsager sit Lovforslag, viser det sig, at Voldtægts-sager snarere ere i Tilbagegang end i Fremgang. Fra Femaaret 1891—95 til Femaaret 1897—1901 er Antallet, trods Folkemængdens Stigen, dalet fra 149 til 128. Altsaa, selve Justitsministerens Tal vise, at paa dette Omraade er der ikke noget ekstraordinært paa Færde, der kræver ekstraordinære Midler. I Femaaret 1881—85 var Antallet af disse Forbrydelser 119 og i 1897—1901, som sagt, 128, altsaa trods Befolkningens stærke Tilvækst i disse 15—20 Aar er Antallet ikke desto mindre omtrent det samme. Det forekommer mig derfor, at Tallene aldeles ikke motivere at inddrage dette her. Naar den højtærede Justitsminister alligevel gør det, er det tjenligt til at skabe en vis overfladisk Følelesopinion for hans Forslag, men til andet ser jeg ikke, det kan bruges.

Den højtærede Justitsminister talte om, at man skulde ikke have Medfølelse med disse Folk, han brugte det Udtryk: Have de Karle nogen Menneskeværdighed? hvad der i Aand og Tone falder sammen med hans Udtryk fra Finanslovdebatten om „de læsterlige Prygl“, der tilkom disse Folk. Jeg mener, at vi, naar vi tale om et hvilket som helst Medmenneske, skulle vige tilbage fra en saadan Aand og Tone, selv om det er de allermest forhærdede og længst fremskredne Forbrydere. Den ærede Minister talte om Religionen. Jeg skal ikke drage Religionen ind her, men hvis jeg vilde det, kunde jeg anføre adskillige Udtalelser for ikke til Bedømmelse af et eneste Medmenneske at bruge en saadan Aand eller tale om det i en saadan Tone. Jeg skal holde mig til et gammelt nordisk Ord. Vore Forfædre fastslog deres Livsvisdom i den bekendte Sang Havamål, hvori disse Linier forekomme, som jeg tror kunde være Ledestjerne for alle, der give sig af med Samfundsforsbedringer og med deres Medmenneskers Opdragelse og Høj-nelse: disse overordentlig smukke Ord om Menneskene:

„Ingen saa god,
at ej Lyde ham følger,
ingen saa ond,
at til intet han du'r“.

Vi skulle i ethvert Menneske se en Mand, der, selv om han er falden aldrig saa dybt, dog ikke er saa ond, at til intet han du'r. Jeg ved, at der er moderne Kriminalister, deriblandt en af de højst fortjente, en af de genialeste, Lombroso, der fastslaaer, at der i et ikke saa helt

ringe Antal findes uheldbedelige Forbryder-naturer. Det er muligt, at der er saa-danne, og for dem skal der de Forbryderregler til, som den moderne Kriminalisme mere og mere kommer til. Men selve Lombrosos Disciple ere ved at komme bort fra, at disse Naturer findes i saa stort et Antal, baade Enrico Ferri og de Felice og i det hele de moderne italienske Sociologer og Kriminalister komme mere og mere til den Anskuelse — og intetsteds drives denne Videnskab med større Iver end i Italien — til den Opfattelse, at det aldeles overvejende Antal af Forbrydere kunne helbredes, kunne forbedres, kunne opdrages.

Den højtærede Justitsminister sagde, at hvis jeg havde Ret i mine Indvendinger mod Lovforslaget paa et Punkt, vilde det ganske vist være en væsentlig Anke imod det. Hvis der var Sandhed i min Indvending, at dette Lovforslag vilde blive en Klasselov, der ikke rettedes mod Overklassen men mod Arbejderne, havde jeg Ret i min Fordømmelse. Jeg har studeret dette Lovforslags Paragraffer Ord for Ord, har gennemlæst dem og gennemtænkt dem paa det allernøjeste, og jo mere jeg har gennemtænkt § 3 i Forbindelse med § 5, desto mere er jeg kommen til den Opfattelse, at § 5 er en rent Gummielastikums-Paragraf, af hvilke vi for øvrigt ikke have saa faa i vor Straffelov. Der er denne bekendte Bedrageriparagraf, § 257 tror jeg, hvorefter vistnok alle Mennesker kunne straffes. Der er neppe et Menneske i Landet, der ikke kan straffes efter den, men hvem er det, der bliver straffet efter Paragraffen? Blandt andet de, der ikke kunne betale. De, der kunne betale, blive ikke straffede, de, der kunde straffes for Bedrageri, men som betale, saa at der ikke foreligger nogen Sag, blive ikke straffede. En Gummielastikums-Paragraf af ganske lignende Art er netop § 5. Ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at dette Lovforslag ikke slaar fast, at disse Bøller og Voldtægtsforbrydere skulle straffes med Prygl. I § 3 siges det, at de kunne straffes med Prygl, og saa er det § 5, der nærmere forklarer, i hvilke Tilfælde de bør straffes, og i hvilke Tilfælde de bør gaa fri, og det siges da, at de bør straffes, hvis de fremkomne Oplysninger ikke bestemt afkræfte den Formodning om Tilbøjelighed til raa eller voldsom Fremfærd, som Forbrydelsen fremkalder. Det ligger altsaa i Dommerens Haand rent skønsmæssigt at vurdere de Oplysninger, der fremkomme om vedkommende Forbryder, og